ECLI:LV:AT:2021:1229.11096025021.6.L
Lieta Nr. 11096025021, SKK-712/2021
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2021.gada 29.decembrī

Tiesa šādā sastāvā: senatori Sandra Kaija, Ivars Bičkovičs, Aija Branta,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2021.gada 28.septembra lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Kriminālprocesa likuma 573.[1]panta pirmā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.pantā un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām vai ja kasācijas sūdzība vai protests iesniegts par tiesas nolēmumu, kas saskaņā ar likumu nav pārsūdzams.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa lietā iegūtos pierādījumus no jauna neizvērtē.

Kasācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi sodu ietekmējošos apstākļus, tādējādi nepareizi piemērojusi brīvības atņemšanas sodu uz 5 mēnešiem, pieļaujot Krimināllikuma Vispārīgās daļas pārkāpumu. /pers. A/ sūdzībā norāda, ka viņš labprātīgi ārstējas no narkotisko vielu atkarības, ir sapratis savas rīcības kaitīgās sekas, nav izdarījis jaunus noziedzīgus nodarījumus, vēlas strādāt, atlīdzināt radīto kaitējumu cietušajam, kā arī palīdzēt mātei.

Senāts konstatē, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā atkārtoti apelācijas sūdzībā norādītie argumenti par viņam piespriestā soda bargumu.

No apelācijas instances tiesas lēmuma redzams, ka tiesa izvērtējusi apsūdzētā /pers. A/ apelācijas sūdzības argumentus, vienlaikus atzīstot, ka pirmās instances tiesa pamatoti apsūdzētajam noteikusi brīvības atņemšanas sodu, jo citi soda veidi nesasniegs Krimināllikuma 35.pantā noteikto soda mērķi. Tiesa atzinusi, ka apsūdzētajam noteiktais soda mērs par noziedzīgu nodarījumu pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas ir samērīgs ar izdarīto noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu un apsūdzētā personību. Apelācijas instances tiesa arī norādījusi, ka apsūdzētais ir vairākkārt sodīts, noziedzīgo nodarījumu izdarījis neizciesta papildsoda laikā.

Ievērojot norādīto, Senāts atzīst, ka kasācijas sūdzībā ietvertā norāde uz Krimināllikuma pārkāpumu ir pamatota ar vēlmi panākt /pers. A/ nosakāmo sodu ietekmējošo apstākļu izvērtējumu kasācijas instances tiesā. Atbilstoši Krimināprocesa likuma 569.panta trešajā daļā noteiktajam kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē. Tādējādi sodu ietekmējošo apstākļu novērtējums, ja zemāko instanču tiesas šajā daļā nav pārkāpušas likumā noteiktās prasības, neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē.

Senāts atzīst, ka kasācijas sūdzība neatbilst Krimināprocesa likuma 569.panta prasībām. Ievērojot minēto, konstatējams Krimināprocesa likuma 573.[1]panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Krimināprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

S.Kaija I.Bičkovičs A.Branta